

Петренко О. С. Технології впливу на громадську думку в соціальних мережах для підвищення довіри до ЗСУ серед населення Донецької і Луганської областей / Петренко О. С. // Актуальні проблеми взаємодії громадянського суспільства і Збройних Сил України : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (м. Старобільськ, 29 вересня 2015 р.). – 2015. – С. 71–72.

Ольга Сергіївна Петренко,
асистент кафедри філософії та соціології
ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка»

ТЕХНОЛОГІЇ ВПЛИВУ НА ГРОМАДСЬКУ ДУМКУ В СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖАХ ДЛЯ ПІДВИЩЕННЯ ДОВІРИ ДО ЗСУ СЕРЕД НАСЕЛЕННЯ ДОНЕЦЬКОЇ І ЛУГАНСЬКОЇ ОБЛАСТЕЙ

Найпоширенішими механізмами ворожого впливу в інтернет-просторі є використання *«армії» проплачених коментувальників та ботів і поширення пропаганди через групи і публіки у соціальних мережах та сайти.*

Особливу увагу потрібно приділити тому, що неправдиві повідомлення, що масово тиражувалися у соцмережах, викликають особливу довіру, бо начебто йдуть від простих людей, «очевидців». Тут діє та ж технологія, що і в офлайн. Так звані «слухмейкери» у місцях великого скупчення людей заводять розмови з оточуючими чи між собою, вкидаючи у масову свідомість потрібні плітки та страхи.

Плідною ідеєю було б поширення кваліфікованих роз'яснень з певних питань у вигляді коментарів на сторінках відповідних груп у соцмережах. Часто безпідставні плітки та реальні випадки правопорушень з боку військовослужбовців з викривленими деталями повідомлення і акцентами «розганяються» у соціальних мережах особами, що прихильно ставляться до сепаратизму та російської агресії. Тут позитивний вплив мало б поширення спростування пліток з боку компетентних органів чи надання правдивої інформації про відповідні інциденти (з деталями про заходи щодо припинення таких явищ). Є потреба доводити до відома користувачів, що не лише заклики до сепаратизму та інші злочини проти основ національної безпеки України, але й розпалювання міжнаціональної ворожнечі та ненависті має наслідком кримінальну відповідальність.

Для здійснення цих заходів, на нашу думку, доречно було б створити *службу моніторингу місцевих інтернет-видань та груп відповідних міст у соціальних мережах з можливістю реагувати на відповідні інформаційні загрози, перевіряти та обґрунтовано спростовувати «фейкову» інформацію.* Співробітниками таких груп могли б бути і соціологи, як спеціалісти з технологій формування громадської думки. «Фейки» в інформаційному просторі є наслідком як цілеспрямованих ворожих психологічних операцій,

так і наслідком нестачі правдивої інформації, коли населенню не має де взяти правдиву інформацію з приводу певного інциденту та процесу, а сепаратиські і російські ЗМІ та їх симпатиками вже поширюють в інфопросторі власну версію.

Діяльність у коментарях на сайтах та в соціальних мережах з поширення правдивої інформації та заперечення пліток часто ведеться простими тверезомислячими користувачами, але такій роботі не вистачає системності та професійності. Автор тез стала свідком, як представник групи Цивільно-військового співробітництва в пабліку одного з міст Луганської області давав коментар на інформацію про певний інцидент, пообіцяв відреагувати та розмістив телефони відповідних служб – такі дії зустріли дуже позитивну реакцію з боку аудиторії. На жаль, поки це поодинокі приклади.

Відкритим є питання, чи мусить вестися робота в коментарях виключно з акаунтів, що представляють офіційну структуру та її реальних співробітників, чи є допустимим використання сторінок «фейкових» осіб. На думку, автора краще обходитися найбільш правдивими засобами, але у групах просепаратиської та проросійської спрямованості, групах міст на окупованих територіях, де відверто проукраїнські акаунти та акаунти офіційних установ України швидко відправляються в «чорний список», можливим є використання саме «фейкових» сторінок з метою донесення правдивої інформації.

Взаємодія відповідних підрозділів силових структур з популярними групами населених пунктів в соціальних мережах (через пропонування певної важливої інформації) та місцевими інтернет-ЗМІ, що представлені і в соцмережах, також є перспективним шляхом співпраці. Особливо важлива така робота для молоді. Саме серед цієї групи населення особливо багато тих, хто не читає друкованих видань, та навіть не дивиться телебачення, або принаймні телевізійних випусків новин. Саме серед молоді найбільша частка тих, хто бере інформацію про суспільно-політичне життя з інтернету [1, с. 321 – 325]. Інтернет-користувачі часто формують свою «інформаційну дієту» з підписок груп у соцмережах або новинної стрічки пошуковика.

Функціонування сайтів та інтернет-акаунтів силових структур і їх речників, груп Військово-цивільного співробітництва є безумовно позитивною тенденцією. Але складається враження, що відповідним ресурсам в соціальних мережах не вистачає «розкрученості». На них підписана порівняно невелика кількість читачів. Тож доцільним може бути цільове поширення повідомлень відповідних структур, що стосуються певного міста/села чи області у відповідних «місцевих» групах соціальних мереж. *Лідери думок в інтернеті, наприклад, популярні блогери та акаунти також можуть бути ресурсом для поширення позитивної інформації про діяльність ЗСУ та інших силових структур.* Наприклад, їх можна запрошувати на відповідні заходи (концерти, передачу благодійної допомоги від ЗСУ) або для висвітлення повсякденної взаємодії солдат з місцевими мешканцями. Так, автору тез відомо, що в Старобільському районі керівництво частини надавало транспорт для доставки гуманітарної допомоги у віддалене село району, а солдати допомагали з завантаженням та розвантаженням «гуманітарки», хоча в ЗМІ інформація не потрапила.

Включення інтернет-громадськості у моральну та інформаційну підтримку ЗСУ може відбуватися через звернення до неї з проханням про поширення певної інформації, проведення твіттер-шторму, включення у благодійні кампанії з допомоги ЗСУ та пораненим, привітання військових зі святами тощо.

Список використаної літератури

1. Петренко О. С. Використання молоддю телебачення, радіо, друкованої преси та Інтернету: специфіка та тенденції / О. С. Петренко // Молодіжна політика: проблеми та перспективи: збірник наукових праць. – Дрогобич–Перемишль: Посвіт, 2013. – Вип.4.– С.320–326.